

а най-насетнѣ и Сърбската Патриаршия въ Ипекъ и всичкитѣ да ги направятъ зависими отъ Цариградската Патриаршия. „При послѣднитѣ Византийски царѣ нѣма нито споменъ за нѣкакво Гръцко управление въ Славянската и Румънската земи, а при Отоманскитѣ Султани виждами, че Гръцкитѣ владици и фанариотскитѣ князове владѣятъ Румънитѣ, Българитѣ и Сърбитѣ“¹⁾ А понеже вселенската Цариградска Патриаршия не прѣставаше да фонкционира и слѣдъ паданieto на Источното Римско царство подъ Турцитѣ, то и на нейнитѣ прѣдставители остана титула: Патриархъ на Новий Римъ, и заедно съ това остана, щото и нейнитѣ вѣрни да се наричатъ Ромйосъ, а турски Урумъ-милети, безъ разлика на народитѣ и езицитѣ.

Така, днесъ въ Турция, когато турчинтъ каже „Урумъ“, той абсолютно ни най-малко не мисли нито за езика, нито за народността на надлежната личностъ, но само за неговата подчиненостъ на Цариградската Патриаршия, пъкъ билъ той Гръкъ, или Сърбинъ, или Българинъ, Влахъ, Арбанасъ, или каквато и да е друга народностъ. Въ Анадолия, подъ Антиохийската патриаршия се намиратъ нѣколко епархии, въ които никой не знае другъ езикъ освѣнъ Арабския, и въ които по черквитѣ се служи Арабски. Въ една отъ миналитѣ години единъ тамошенъ владика е билъ членъ въ Синодътъ на Патриаршията, въ Цариградъ, ала въ него не е проговорилъ нито дума, понеже не е знаалъ Гръцки. При все това и той и народътъ му, макаръ по народностъ Арапинъ, прѣдъ турцитѣ е билъ и остава Урумъ. За народноститѣ пакъ турцитѣ иматъ други имена: Сърбъ-милети, Бугаръ-милети и т. н., а когато искатъ да означатъ Гръкътъ, тогазъ казватъ: *Јонанъ*.

Нѣ при всичко това че Ромйосъ или Урумъ-милети днесъ има въ Турция черковно значение, Гръцитѣ сж го задържали и за напрѣдъ като свое народно име, съ което сами помежду си сж се наричали и съ което, като народъ, сж се отдѣляли отъ другитѣ народи. Самата народна масса и днесъ се нарича Ромйосъ. За да убѣдимъ колкото се може повече и въ това нашитѣ читатели, ний ще приведемъ единъ Нѣмски филологъ, който днесъ е прочутъ европейски Византологъ, и който, заради изучаванieto на Ново-Гръцкия езикъ, е пѣтувалъ по прѣдѣлитѣ, въ които се говори Гръцки.

¹⁾ Мюръ Макензиева и А. П. Ибриева, пѣтувание по Славянскитѣ земи на Турция въ Европа. Отъ Английски превель Ч. Миятовичъ, Бѣлградъ 1868 стр. 21.